

menkobling af alle disse 4 Love vil være det bedste Middel til at faa dem alle gennemførte, eller de, der mene det modsatte, have Ret, er jo til syvende og sidst et politisk Opportunitetsspørgsmaal, som Fremtiden vil afgøre. At der ikke er nogen finansiell logisk Forbindelse mellem de 4 Love, tror jeg ikke, man kan benægte. Nærmere at komme ind paa de Ændringer, som Forslaget er undergaaet i det andet Ting, finder jeg mig ikke foranlediget til. Jeg er i og for sig enig baade i Ændringerne i § 1, hvorefter denne Lovs Gennemførelse ikke vil faa nogen Indflydelse paa den umiddelbare Vælgerklasse til Landstinget, og i Ændringen i § 3, hvor det bestemt fastslaas, at det er Hartkornet, der saa vidt muligt faar Nyttens af Overføringsloven, for saa vidt Landet vedrører. Lovforslagene ere ikke satte til Behandling under et, og trods det, at det, jeg vil udtale om det næste Forslag, staar i nær Forbindelse med, hvad jeg har udtalt om dette, er jeg dog nødt til at opsætte det, indtil det næste Lovforslag kommer under Behandling.

N. Andersen: Efter den Forhandling, der hidtil har fundet Sted om det foreliggende Forslag, kan jeg ikke frigøre mig for en vis Frygt for, at det Moment, der er kommet til i Landstinget, navnlig angaaende den kommunale Beskatning, vil være — for at bruge et Udtryk af den ærede næstsidste Taler — Gift for Loven. Jeg vil i høj Grad beklage, om det skulde blive Tilfældet, jeg vil derfor sige til de Herrer, at det er dog at drive Sagen lidt vel vidt, det er dog vist at tillægge disse Bestemmelser, som Landstinget har forsøgt at indføre til Klargørelse af Reglerne for Brugen af Formue- og Lejlighedsskatten, for megen Betydning, hvis man betragter deres Bortfjernelse som en nødvendig Betingelse for, at man kan gaa ind paa denne overordentlig ønskelige og aldeles nødvendige Lov. Jeg er i øvrigt ikke ganske uenig med de Herrer, der mene, at man ikke, navnlig i Landkommunerne, vil bort fra Formue- og Lejlighedsprincippet paa Beskatningsomraadet eller vil gaa med til en Forandring, der i nogen væsentlig Grad formindsker Benyttelsen i den Betydning, den hidtil har haft. Men det betinger

ingenlunde, at man for enhver Pris er nødt til at modsætte sig alt, hvad der gaar ud paa at regulere og ved Vedtægter fremskaffe nogle bestemte Linier, inden for hvilke Formue- og Lejlighedsprincippet skal virke. Jeg har tilstrækkelig Erfaring i kommunale Sager til ikke at være uvidende om, at ikke alle de Forsøg, man hist og her har gjort for at regulere Beskatningen paa Formue og Lejlighed, ere lykkedes. Nogle vare af den Beskaffenhed, at de ikke vare anbefalelsesværdige; men det forhindrer dog ikke, at man nok kunde finde Regler, der kunne være almenlydige og uden nogen som helst Skade for de paa-gældende og blive accepterede. Landet over af dem, der skulle behandle de kommunale Skatteforhold, navnlig i Landkommunerne. Jeg er heller ikke ganske uenig med de Herrer, der ere af den Mening, at man ikke kan benytte Reglerne for Indkomstbeskatningen og overføre dem paa de kommunale Skatteforhold. I saa Henseende tror jeg, at man helst maa ønske, hvis Loven faar den Affattelse, som Landstinget har givet den, at saa faa Kommuner som muligt ville benytte sig af deres fri Valg til at gaa over til den Beskatningsform, der følges ved Statsindkomstskatten. Jeg tror, det vilde være meget uheldigt for de kommunale Beskatningsforhold. Jeg tror, at man enten maa komme bort fra det ved Lovens Affattelse eller være klar over, at ikke ret mange Kommuner ville benytte det, fordi det har sine Mangler, som jeg dog ikke her skal komme nærmere ind paa. Jeg vil lægge det høje Ting paa Sinde, at det vilde være Pikanteri, hvis man gjorde de Ord, der lød fra det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard), til sine, at føle sig stødt af Landstingets Behandling af dette Forslag. Jeg siger, det er Pikanteri, det er der vist ingen Grund til. Jeg advarer i det hele imod, at den Slags Momenter af ret underordnet Betydning skal have saa stor Indflydelse paa en saa vigtig Sag som denne. Jeg kan ikke noksom gentage, hvad jeg tillod mig at udtale for 2 Aar siden, da denne Lov var til første Behandling, at man nødvendigvis maa komme til Foranstaltninger, der kunne lette Kommunerne for den overhaandtagende Byrde, der Aar for Aar i en lang Aarrække er dynget op